

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.02.2003, sp. zn. 20 Cdo 984/2002, ECLI:CZ:NS:2003:20.CDO.984.2002.1

Číslo: 44/2004

Právní věta: Uplyne-li lhůta stanovená v § 71 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, po podání odvolání proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, změni odvolací soud usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh zamítne.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.02.2003

Spisová značka: 20 Cdo 984/2002

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Výkon rozhodnutí

Předpisy: § 71 odst. 3 předpisu č. 71/1967Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Berouně usnesením ze dne 14. 1. 2000, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 3. 2000, nařídil podle rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů ČR, Českého telekomunikačního úřadu, ze dne 24. 10. 1997, č. jedn. 139208/97-632, k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 32 987,90 Kč, úroků z prodlení ve výši 7278,30 Kč, nákladů předcházejícího řízení (660 Kč) a nákladů exekučních (695 Kč) výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z označeného účtu povinné u peněžního ústavu (I. banky, a. s.).

K r a j s k ý s o u d v Praze rozhodnutím ze dne 28. 12. 2001 změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh na nařízení výkonu rozhodnutí zamítl, a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Rozhodnutím, jehož výkon oprávněný navrhl (§ 274 písm. f/ o. s. ř.), uložil příslušný správní orgán povinnost zaplatit dlužné telekomunikační (telefonní) úhrady za období leden až duben 1996 včetně úroku z prodlení do patnácti dnů ode dne nabytí právní moci (12. 11. 1997), tj. do čtvrtka 27. 11. 1997. Protože rozhodnutí správního orgánu lze vykonat jen ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tj. do tří let po uplynutí lhůty stanovené pro splnění uložené povinnosti, a jelikož tato (prekluzivní) lhůta po zahájení řízení o výkon rozhodnutí uplynula (aniž by zvláštní zákon zakotvoval lhůtu delší), nelze, uzavřel odvolací soud, ve výkonu pokračovat.

Rozhodnutí odvolacího soudu napadl oprávněný (za něhož jednal zaměstnanec s právníckým vzděláním) včas dovoláním, jehož přípustnost opřel o § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř. Nesprávné

právní posouzení věci spadá v tom, že odvolací soud pominul, že „mu věc byla předána Okresním soudem v Berouně až 15. 11. 2001, přestože bylo usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí ze dne 14. 1. 2000, ale i jeho opravné usnesení ze dne 30. 3. 2000 napadeno odvoláním ... již vzápětí po jejich vydání.“ O uvedené skutečnosti dovolatel nebyl soudem prvního stupně vyrozuměn. Navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Podle části dvanácté, hlavy I, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000). O takový případ v souzené věci jde, jelikož odvolací soud – ač rozhodoval po 1. 1. 2001 – odvolání proti usnesením soudu prvního stupně vydaným dne 14. 1. 2000, resp. 30. 3. 2000, projednal a rozhodl o nich podle dosavadních právních předpisů (srov. část dvanáctou, hlavu I, body 15. zákona č. 30/2000 Sb.).

Dovolání (přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) není důvodné.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 242 odst. 3, věty první, o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Přestože dovolatel namítá, že napadené usnesení spočívá na nesprávném právním posouzení věci, není – z hlediska obsahu dovolání – užitá argumentace důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř. podřaditelná; závěry odvolacího soudu, že podkladové rozhodnutí nelze vykonat, uplynula-li prekluzivní tříletá lhůta stanovená v § 71 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů, a že zákon č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, ve znění zákonů č. 150/1992 Sb. a č. 253/1994 Sb., popř. jiný obecně závazný právní předpis, delší či jinou lhůtu pro výkon předmětného rozhodnutí nestanoví, totiž dovolatel nezpochybnil.

Vytýká-li dovolatel, že soud prvního stupně předložil věc odvolacímu soudu až v listopadu 2001, přestože odvolání povinné proti opravnému usnesení obdržel 4. 5. 2000, a že o podání odvolání proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí a proti usnesení, jež je opravovalo, nebyl vyrozuměn (jinými slovy, opisy odvolání mu nebyly doručeny), uplatňuje důvod uvedený v § 241 odst. 3 písm. b) o. s. ř. (řízení je postiženo vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci).

Z ustanovení § 210 odst. 2 a 3 o. s. ř. vyplývá, že – není-li třeba provést šetření stran splnění podmínek řízení, jiné obdobné šetření, popř. opatřit zprávy a listiny, jichž se odvolatel dovolává – předloží předseda senátu věc odvolacímu soudu, jakmile všem účastníkům uplyne lhůta k podání odvolání. V projednávaném případě byl spis s odvoláními povinné podle předkládací zprávy předložen 1. 11. 2001 krajskému soudu, jemuž došel 15. 11. 2001; k předložení věci však mohlo dojít již v měsíci květnu 2000, tj. po podání odvolání povinné proti opravnému usnesení. Včasné předložení spisu by vytvořilo předpoklady pro realizaci výkonu ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., ovšem liknavost soudu, jejímž důsledkem bylo uplynutí tříleté lhůty v průběhu řízení o výkon rozhodnutí (27. 11. 2000), za vadu ve smyslu § 241 odst. 3 písm. b) o. s. ř. pokládat nelze. Z hlediska uvedeného ustanovení jsou relevantní pouze takové (v § 237 odst. 1 o. s. ř. neuvedené) vady, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (jeho odklizení pak má soudům nižších stupňů – po odstranění vytčených procesních pochybení – umožnit znovu o věci rozhodnout, a to i jinak, než ve zrušeném rozhodnutí). Důsledkem uplynutí lhůty stanovené v § 71 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. v průběhu exekučního řízení (ať již před soudem prvního stupně, nebo soudem odvolacím) je však vždy rozhodnutí, jímž se návrh na nařízení výkonu zamítá, nebo

rozhodnutí, jímž se (již nařízený) výkon zastavuje (§ 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Podle ustanovení § 210 odst. 1 o. s. ř. doručí předseda senátu – nejde-li o případ uvedený v § 209 – odvolání, které směřuje proti rozsudku, ostatním účastníkům. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud opisy odvolání, jimiž povinná napadla usnesení, oprávněnému nedoručil (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 1998, sp. zn. 20 Cdo 1569/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura 21/1998 pod č. 156, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. [29 Odo 403/2001](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura 6/2002 pod č. 120).

Protože vady podle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř., jež způsobují zmatečnost řízení, v dovolání namítány nebyly a z obsahu spisu se nepodávají, a protože řízení netrpí ani jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.), Nejvyšší soud – bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) – dovolání zamítl (§ 243b odst. 1, část věty před středníkem, odst. 5 o. s. ř.).